

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **F. P.**
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1011/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo dopravy (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

stupně“), ze dne 7. 2. 2018, č. j. MHMP 212139/2018. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), žalobcovy námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrdil ke dni 14. 5. 2017.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 16. 5. 2017 správní orgán I. stupně současně vyhotovil oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Při svém rozhodování vyšel ze spisové dokumentace vedené v registru řidiče, konkrétně ze sedmi oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Ve čtyřech případech se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích (za jízdy držel v ruce telefonní přístroj), ve dvou případech přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona (překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci), v jednom případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona (v souvislosti s dopravní nehodou).
3. Dne 24. 5. 2017 žalobce podal proti záznamu bodů námitky, v nichž uvedl, že nesouhlasí se s veškerými provedenými záznamy bodů v registru řidičů a navrhuje doplnit dokazování o rozhodnutí, jimiž byl uznán vinným z přestupků. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018 správní orgán I. stupně žalobcovy námitky zamítl. V odůvodnění připomněl, že s ohledem na charakter řízení není oprávněn přezkoumávat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na jejichž základě byl proveden záznam. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahují veškeré nezbytné náležitosti a zjištění policistů projednávajících přestupek v blokovém řízení jsou tedy zcela věrohodná. Souhlasem s projednáním přestupků v blokovém řízení žalobce akceptoval, že přestupek byl spolehlivě zjištěn. Vzhledem k tomu, že na základě oznámení o uložení pokuty nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nebyl důvod vyžádat si další důkazy (pokutové bloky).
4. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž namítl, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný. Správní orgán se také nezabýval způsobilostí podkladů pro vydání rozhodnutí, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nejsou dostatečná a vždy je třeba vyžádat příslušný pokutový blok. Následně žalobce detailně popsal nedostatky pokutových bloků, na jejichž základě mu byly zapsány body, a odkázal na rozhodnutí Krajských úřadů Moravskoslezského a Jihočeského kraje.
5. Odvolání zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím s odůvodněním, že v řízení o námitkách se přezkoumává pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam do registru řidičů, zda byl tento záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednateli obsaženému v příloze k zákonu o provozu na pozemních komunikacích. V řešeném případě byla oznámení o uložení pokuty shledána způsobilými podklady pro provedení zápisu, k vyžádání pokutových bloků tedy nebyl důvod. Žalobce nadto pokutové bloky zpochybnil až ve svém odvolání, a proto s ohledem na koncentraci řízení k této námitce žalovaný nebyl oprávněn přihlídnout.

II. Podání účastníků řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný v odvolacím řízení ignoroval předložené důkazní prostředky, neboť přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/201, vydané v obdobné věci. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že jsou správní orgány oprávněny posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. S ohledem na další rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraj (ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) je pak zřejmé, že se jedná o ustálenou správní praxi, a napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s principem legitimního očekávání. Nezbytnost vyžádat pokutové bloky při zpochybnění oznámení o uložení pokuty rovněž potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52.
7. Žalobce považuje jednotlivé podklady za nezpůsobilé pro záznam bodů, neboť oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku nejsou dostatečným důkazem a musejí být porovnána s příslušnými rozhodnutími. Z přiložených rozhodnutí vydaných v blokových řízeních série HG/2014 a GF/2013 je patrné, že nesplňují požadavky Nejvyššího správního soudu na dostatečnou individualizaci skutku (na rozdíl od pokutového bloku série FC/2013 C1404971). Z rozhodnutí by mělo být patrné, o jaký přestupek se jednalo, kdy a kde byl spáchán, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena a podle jakého ustanovení byl přestupek kvalifikován. Rovněž je vyžadována identifikace pachatele přestupku. Žalobce nesouhlasí s argumentem žalovaného, že svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání.
8. Žalobce napadá veškeré pokutové bloky zcela shodnou argumentací a uvádí, že údaje ohledně osoby přestupce jsou nečitelné a rovněž neúplné (chybí údaj o datu narození a rodném čísle), to samé platí ohledně doby a místa spáchání přestupku, jednání není dostatečně kvalifikováno a rovněž není zřetelně uvedena výše sankce. Konečně je nepřezkoumatelné místo a čas vydání pokutového bloku a podpis oprávněné osoby.
9. Žalobce se domnívá, že žalovaný se dostatečně jeho odvoláním nezabýval, neboť napadené rozhodnutí bylo ve srovnání s jinými případy vydáno v nepřiměřeně krátké lhůtě. Tím žalovaný porušil § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a čl. 1 Listiny základních práv a svobod, dle něhož „lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcižitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné“.
10. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že podklady pro záznam bodů jsou dostatečné a žalobci se je nepodařilo věrohodně zpochybnit. Žaloba obsahuje pouze typizované námitky, o čem svědčí i to, že žalobce odkazuje na série pokutových bloků, které s řešeným případem nijak nesouvisí. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2019, č. j. 8 As 77/2018-47, a zdůrazňuje, že s ohledem na typizovaný charakter námitek postačilo vypořádat odvolání pouze obecným způsobem. Nadto žalobce konkretizoval námitky proti pokutovým blokům až v rámci odvolání, a proto k nim žalovaný nebyl oprávněn přihlédnout s ohledem na zásadu koncentrace řízení.
12. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

13. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
14. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Dle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích „řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek (...) se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů“.
16. Dle § 123b odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích „příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno“.
17. Dle § 123f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích „nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu“.
18. Dle § 123f odst. 3 téhož zákona „shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí“.
19. Nejprve se soud zabýval námitkou, dle níž žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, a to rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i další rozhodnutí tohoto správního orgánu. Uvedená námitka není důvodná, neboť jak soud ověřil z obsahu spisového materiálu, žalobce ve svém odvolání ze dne 2. 6. 2016 nenavrhnul doplnit dokazování těmito listinami, ani je k odvolání nepřiložil. Žalovaný se tedy z pochopitelných důvodů k rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, ani vyjádřit nemohl. Tato rozhodnutí žalobce označil a zároveň zaslal až spolu se správní žalobou, přičemž soud k jejich obsahu uvádí následující.
20. Žalobce se domnívá, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje zastává odlišnou rozhodovací praxi co do přezkumu způsobilosti rozhodnutí, které jsou podkladem pro zápis do registru řidičů. Tak tomu však zjevně není, neboť krajský úřad v odůvodnění příslušných rozhodnutí uvedl, že *„přezkumná činnost ve věci záznamů bodů směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení ve smyslu přílohy k zákonu o silničním provozu a jsou tak splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by bylo naopak v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, který je povinen provést záznam bodů do registru řidičů, neřídil pravomocnými rozhodnutími, resp. pokutovými bloky“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

21. Uvedený právní názor je přitom zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který k otázce přezkumu bodových záznamů ustáleně judikuje, že „*správní orgán (...) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, 6 As 67/2013-16).
22. V navazující judikatuře Nejvyšší správní soud dodal, že za nezpůsobilý podklad pro záznam do registru řidičů lze typicky označit rozhodnutí, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105), rozhodnutí je nutno považovat za nicotné, případně neobsahuje dostatečnou specifikaci přestupkového jednání tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-49, nebo ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40).
23. Z obsahu napadeného rozhodnutí i přiložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje je přitom patrné, že výše uvedená východiska Nejvyššího správního soudu jsou respektována napříč státní správou příslušnou pro rozhodování v oblasti záznamů do registru řidičů. Důvodem pro rozdílný výsledek rozhodnutí žalovaného a krajského úřadu (zamítnutí odvolání vs. vyhovění námítkám) tedy nebyl odlišný postoj k otázce přezkumu záznamu bodů, ale naopak odlišné skutkové okolnosti řešených případů (resp. rozdílná kvalita podkladových rozhodnutí pro záznam do registru řidičů). Dále je třeba zdůraznit, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v první instanci a jeho rozhodnutí tak mohou být následně korigována žalovaným v rámci odvolacího řízení; nadto byl právní názor krajského úřadu v této otázce překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S ohledem na vše výše řečené je tedy nepochybné, že žalobci na základě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že jeho námítkám, resp. odvolání bude vyhověno.
24. Ohledně namítané nezpůsobilosti podkladových rozhodnutí soud uvádí následující. Podle § 123b odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností záznam bodů do registru řidičů na základě oznámení Policie ČR o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Správní soudy v tomto smyslu opakovaně potvrdily, že pro záznam do registru řidičů je postačující oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok. Naopak existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou *sine qua non* pro provedení odpovídajícího bodového záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 161/2018-47, a v něm citovanou judikaturu). Není tedy pravdou, že by správní orgány byly vždy povinny vyžádat si příslušný pokutový blok, neboť k tomuto kroku musejí přistoupit pouze tehdy, pokud by obsah oznámení o uložení pokuty byl zpochybněn, a to buď na základě nedostatků samotného obsahu oznámení, případně na

základě námitek účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76).

25. Ohledně náležitostí oznámení o uložení pokuty pak platí, že by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů, tj. popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Stejně jako pokutový blok, ani oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení pak nelze posuzovat s rigidní přísností. Je především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47).
26. Dle soudu v řešeném případě veškerá oznámení o uložení pokuty splnila výše uvedené požadavky. Z jejich obsahu vyplývá, kdo se přestupku dopustil (totožnost žalobce je řádně popsána jménem, datem a místem narození, státní příslušností a místem trvalého pobytu) a kdy a kde k němu došlo. Dále je v oznámení řádně vymezen skutek s uvedením, jaká zákonná povinnost jím byla porušena, jaký přestupek žalobce skutkem spáchal a jaká sankce mu za něj byla uložena. Oznámení rovněž obsahuje číslo pokutového bloku a údaje o příslušníku policie, který blok vystavil.
27. Dle soudu žalobce v průběhu správního řízení oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení věrohodným způsobem nezpochybnil. Je tomu tak zejména proto, že žalobce vznesl proti všem sedmi pokutovým blokům zcela totožné námitky, v nichž pokutovým blokům vytýkal téměř všechny myslitelné nedostatky (a to jak formální, tak obsahové povahy). Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že žalobcův advokát vystupuje ve velkém množství obdobných řízení, v nichž uplatňuje zcela shodné šablonovité námitky, které pouze zkopíruje bez ohledu na skutkové odlišnosti jednotlivých případů. Namátkou lze odkázat např. na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 A 235/2018, sp. zn. 3 A 243/2018, sp. zn. 3 A 142/2019, sp. zn. 14 A 249/2018 nebo sp. zn. 14 A 85/2019. Z toho důvodu soud hodnotí i námitky vznesené v nyní řešené věci jako zcela nevěrohodné, které nebyly s to jakkoliv zpochybnit údaje obsažené v oznámeních o uložení pokuty. Za této situace tedy oznámení o uložení pokuty byla sama o sobě dostatečným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů a nebyl zde dán důvod pro vyžádání kopií souvisejících pokutových bloků.
28. Pro úplnost soud dodává, že se nezabýval otázkou koncentrace v řízení o námitkách proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, neboť tato otázka nebyla pro řešení nynější věci rozhodná. Žalovaný sice uvedl, že s ohledem na koncentraci řízení byly námitky proti pokutovým blokům vznesené až v odvolání irelevantní, ovšem zároveň v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, z jakého důvodu námitky neshledal věrohodné. I přes svůj právní názor stran koncentrace řízení tedy odvolací námitky vypořádal.
29. Zároveň se soud nedomnívá, že by byl žalobce jakkoliv zkrácen na svých právech tím, že o jeho odvolání bylo rozhodnuto bez zbytečné prodlevy. Nadto soud považuje dobu, po kterou žalovaný o odvolání rozhodoval, za spíše delší, neboť žalobce odvolání doplnil dne 19. 3. 2018 a napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 24. 7. 2019.

IV. Závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

30. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. října 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.